

Venec devištva Ti čelo ovija,
 Angeljev zbor Te opeva krilat:
 Blažena si med ženami, Marija,
 Blažen telesa je Tvojega sad.

Slava odmeva Ti, s slavo pa h krati
 Prošnje iz prsi se dviga nam glas:
 Sveta Marija, ki božja si Mati,
 Prosi sedaj in ob smrti za nas!

A. Medved.

Vrabček reši ubogo družino iz hude zadrege.

Pri imovitem kmetu Plehanu je služil vrli hlapec Balant pridno in zvesto že deset let. Čeravno njegovi zaslužki niso bili posebno veliki, prihranil si je vendar toliko, da si je mogel kupiti malo hišico z vrtom ter na svojo roko pričeti gospodarstvo. Ker je bilo pa pri tem posestvu treba še mnogo poprav, vzel je na posodbo dvesto goldinarjev, katere mu je Plehanov oče rad posodil. Balant se oženi in dobi jako pridno in pobožno ženo k hiši. Zelo sta se trudila oba, varčevala in marsikaj si odrekla, da bi mogla dolg poprej poplačati.

Leta 1805 je bil Balant le še štirideset goldinarjev dolžan. Kar prideró sovražniki v deželo in mladi gospodar je bil primoran obtežiti se z novimi dolgovi, predno je mogel stare poplačati. Hudo je to pritisnilo vrlega moža; vendar si v kratkem zopet toliko opomore, da zniža dolg na poprejšnje stanje. Pride pa še hujše; huda bolezen se začne širiti v vasi in jih mnogo pomorí. Tudi Balant zboli, dokaj denarja mu poberó zdravila in zdravnik. Njegova močna narava in preskrbna postrežba njegove vrle žene pa mu reši še življenje.

Tudi Plehana napade bolezen in mu vzame življenje. Hud vdarec je bil to za mladega Balanta, ker

ranjki mu je bil dober prijatelj, ki mu je rad pomagal z dobrim svetom, pa tudi dejanjsko. Plehan ni imel ni žene, ni otrok in vse premoženje je podedoval njegov stričnik Planinšek.

Planinšek veselo prešteva bogato dedščino in zadovoljno pregleduje dolžna pisma. Med drugimi papirji dobi tudi Balantovo dolžno pismo, v katerem je stalo zapisano, da mu je l. 1800 Plehan posodil 200 goldinarjev v srebru. O tem pa ni bilo nikjer nič zapisanega, kako je pridni Balant polagoma dolg povračeval. Balant je namreč vselej, kadar je prišel dolg plačevat, pratiko s saboj prinesel in v njo mu je ranjki Plehan vsakikrat zapisal in potrdil, kolikor mu je vrnil. To pratiko pa, s katero edino bi bil mogel dokazati, da je že poplačal ves dolg do 20 goldinarjev, je ob času nevarne bolezni Balant v naglici nekam spravil; a zdaj se nikakor ni mogel spomniti, kam. Preišče hišo, klet in drugo poslopje, pa nikjer je ne more najti. Ne more si skoro drugače misliti, kakor da je ona pratika že strgana in pokončana.

Planinšek se drži mrtve črke dolžnega pisma in zahteva, naj mu dolg povrne. Zastonj mu Balant zagotavlja, da je v letnih obrokih dolg poplačeval ali pa z delom odsluževal in da dolguje le še 20 goldinarjev. Neusmiljeni dedič ga toži in že je prišlo do tega, da mu bodo hišo in vrt prodali. Uboga družinica si ne vé ni svetovati, ni pomagati. »Če nam Bog ne pomaga«, pravi Balant, »pridemo v kratkem na beraško palico. Ljudje nimajo z nami usmiljenja, marveč vzeti nam hočejo poleg našega pravičnega imenja še tudi dobro ime in poštenje.« Milo se začneta jokati mati in oče, a tudi mali sinek Tinček se jame ž njima jokati, čeravno ne razume, zakaj. Zaupno molita noč in dan in prosita predobrotljivega Očeta nebeškega, naj se usmili in reši premoženje in dobro ime. Tudi malemu sinku mati roke sklepa in prigovarja, naj pomaga molčkat . . .

Dva dni po sodnijski obravnavi je Balantov sinek na dvorišči vjel mladega vrabčka, ki še ni znal letati. Neizrečeno se veseli malega ptička. Urno teče z njim v hišo. Ptiček pa se kmalu izmuzne iz njegove male rokice in ko ga hoče vjeti, se mu skrije za staro omarico,

ki je bila z močnimi žebli k steni pritrjena. Deček se na vso moč steza, da bi z roko dosegel ptička, pa ga ne more; tudi s šibico ga ne more prepoditi izza omare. Zdaj začne, kakor imajo otroci navado, glasno jokati, da bi rad imel ptička in da bo uboga živalica poginila . . .

Oče se usmili ubogega vrabčka in siloma odtrga omarico od stene. Ptiček sfrči, in tako dolgo in tako željno povsod iskana pratika pade na tla. Zdaj je imel v rokah dokaz, da je dolg pošteno plačal in čast je rešena!

Na tla poklekne sedaj hudo poskušena družina in z vročimi solzami se zahvaljuje ljubemu Bogu za nenadno rešenje.

Planinšek se zdaj ne more temu dokazu nič več ustavljati, nasprotno še onih dolžnih 20 goldinarjev odpusti, da bi vsaj nekoliko popravil storjeno krivico.

Vsi vaščani so v tej dogodbi spoznali ljubeznjivo roko božjo, ki se je ta pot poslužila mladega vrabca, da si je stiskana družina rešila imetje in poštenje. — Ne zabi, da tudi tvoje življenje je v rokah božjih: v Gospoda zaupaj in v njegovo očetovsko varstvo se izročuj!

Angelj rešitelj.

Spomladi se v logu sprehaja Bogdan,
Trocentice rmenne nabira,
In veže s spodleski jih v šopek krasán
In nanje koračnice svira.

Kar znamenje v senci vejevja zazre,
V njem angelja váruha lice.
Molitev mu tiha iz srca privrè. —
Podobo odene v cvetice.

Tako-le pa moli pobožni Bogdán:
»Ti vódi me, angeljček mili,
Da Jezusku svojemu iskreno vdan
Ostanem v veselji in sili!«